

2) Καθαρίζω τι τοῦ κονιορτοῦ τινάσσω ἀπὸ τοῦ Πόντ. (᾽Οφ. Τραπ.): Ἐπετίναξα τὸ χαλὴν Τραπ. Ἀποτίναξο τὸ γεργάν' ᾽Οφ. Συνών. ἀποτοζώνω, ξεσκονίζω, τινάζω. 3) Καθαρίζω ἐντὸς κοσκίνου, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν Τηλ. Συνών. κοσκινίζω. 4) Τελειώνω τὸ τίναγμα, τὸν διὰ τιναγμοῦ καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ κττ. σύνηθ.: Δὲν ἀποτίναξεν ἀκόμη τὰ στρωσίδια.

5) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀνατινάσσομαι, οἷον ὑπὸ αἰφνιδίου ἀκούσματος, φόβου, νόσου κττ. ἢ καθ' ὕπνον Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Σαμοθρ. κ.ά.: Ἀπουτ'νάσο' ἡ-ῖ-ἄουστους κὶ πααμ'λᾶ (ἀποτινάσσεται ὁ ἄρρωστος καὶ παραμιλᾷ) Σαμοθρ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κὶ ἀπουτ'νάσο'; αὐτόθ. Τότε ἐφοβήθηκε τὸ πουλλὶ καὶ ποτινάχτηκε καὶ ἔφνε ἡ μιά του φτερούδα (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ.

ἀπότιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Τραπ.) ἀπότ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπότ'γους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπότιστος.

1) Ὁ μὴ ποτισθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ζῶα ἀπότιστα. Γαιδούρι ἀπότιστο κοιν. Τὰ χιτῆνᾶ ἀπότιστα εἶναι Τραπ. Ἀπότιγα εἶναι τὰ ζᾶ Κερασ. ᾽Οφ. Χαλδ. Τὸ μωρὸν ἀπότιγον ἐν' Χαλδ. β) Ὁ μὴ ἀρδευθεὶς κοιν.: Κῆπος - χωράφι ἀπότιστο ἢ ἀπότιγο. Ἡ γλάστρα εἶν' ἀπότιστη. Δέντρα ἀπότιστα κοιν. Ἀπότιγα λάχανα Ἡπ. Τό 'χου ἀπότ'γου τοῦν τριφύλλ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Γαρουφαλῆ μου ἀπότιστη, ποῖος θενὰ σὲ ποτίση;

Ρόδ. 2) Ὁ μὴ ποθεὶς Πόντ. (᾽Οφ.): Ἀπότιγο ἐν' τὸ γάλα.

3) Ὁ μὴ πιὼν Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Ἡρῶα νησιτικὸς κὶ ἀπότιγος Μάν. Ξεκινήσανε νησιτικοὶ κὶ ἀπότιγοι νὰ πάνε 'ς τὴ δουλειὰ τους αὐτόθ. || Γνωμ. Πήγαινε 'ς τὴ βρύσι νὰ πιῇς καὶ νὰ γεμίσης, πήγαινε 'ς τὸ ξερολάγκαδο νὰ φύγης ἀπότιγος Λακων. β) Ὁ μὴ πιὼν ποτὸν οἰνοπνευματώδες Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Πόντ. (᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἀπότιστος δὲ μορῶ νὰ τραγουδήσω Ἀρκαδ. Ἀπότιγος εἶμαι Τραπ. Χαλδ.

Πβ. ἀπιωτος, ἀποιος.

ἀποτιτσίνωμα τό, ἀμάρτ. 'ποτιτσίνωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιτσινών-νω.

Μορφασμὸς τοῦ προσώπου ἐξ οἰασδῆποτε δυσαρεσκείας ἢ ἀηδίας.

ἀποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. τίτσεινος.

1) Μορφάζω ἐκ δυσαρεσκείας ἢ ἔνεκα δυσαρέστου αἰσθήματος: Ἐφασεν ὄξινᾳ τῶν 'ποτιτσινών-νει. Εἶδεν με τὸ 'ἐποτιτσίνωσεν τὴν μουτσούναν του. 'Ποτιτσινών-νει, γιατί 'ἐν κάμνει χάζιν τὸ φασῖν. Ἐμεινεν 'ποτιτσινωμένος. 2) Ἀηδιάζω τι: Ὁ δεῖνα 'ποτιτσινών-νει τὸ φασῖν.

***ἀπὸ-τὸ** σύνδ. ἀπ'-τὴν Λέσβ. ἄπτο Καπ. (Οὐλαγ.) ἀστὸ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστὲ Καπ. (Φάρασ.) ἀστὰν Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀσσὸ Πόντ. (Χαλδ.) ἄσσο Καπ. (Τελμ.) ἀστοῦ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) ἀσσοῦ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τό. Τὸ ἀστὸ, ἀστὲ καὶ ἀσσὸ πρὸ φων. γίνονται ἀστ', ἀσσ'. Τὸ ἀστὲ προσέλαβε τὸ ε ἐν συνεφορᾷ μετὰ ἐπομένου ρηματικοῦ τύπου ἀρχομένου ἀπὸ ε.

1) Ἀφότου (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ πανταχοῦ τοῦ Πόντου μετὰ τὸ ρ. τῆς προτάσεως τίθεται συνήθως τὸ ἐπιρρηματ.

πρόσφυμα κῖαν') Λέσβ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἡ πύργους μας ἀπ'-τὴν ἀπόθανι ἡ μάνα μας ἡγριεῖ (ἀγριεῖ). Ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Ἀστὸ ἐτελείωσεν τ' ὁσχόλειον κῖαν' δουλείαν κ' εὔρεν (ἀφότου ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον δὲν εὔρεν ἐργασίαν) Χαλδ. Ἀστ' ἔρῃθᾳ κῖαν' ἀραεύω σε (ἀφότου ἤλθον σὲ ζητῶ) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀσσ' ἐγεννέθᾳ κῖαν' καλὴν ἡμέραν κ' εἶδα (ἀφότου ἐγεννήθην δὲν εἶδα καλὴν ἡμέραν) Χαλδ. Ἀστοῦ ἔρῃθᾳ ἀδὰ ἐνέσπαλεν τ' ὁσπὶτ'ν ἀτ' (ἀφότου ἤλθεν ἐδῶ ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειάν του) Τραπ. β) Ἀφοῦ Καπ. (Τελμ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσσοῦ ἔφρες πία καὶ κρᾶσιν Τραπ. Ἀσσὸ κλαῖς καὶ ὑστερία κρούς κῖόλα (ἀφοῦ κλάψης καὶ κατόπιν χτυπᾷς κῖόλα) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀστοῦ κ' θέλεις νιό νὰ 'φτιάγω; (ἀφοῦ δὲ θέλεις τί νὰ κάμω;) Τραπ. Ἀσσοῦ ἐπείναςες φά (φάγε) αὐτόθ. Ἀσσοῦ θὰ ἔρῃθᾳ ἐτοιμάσων τὸ τραπέζ' (ἀφοῦ θὰ ἔλθῃ κτλ.) αὐτόθ. Ἀστοῦ ἔξερεις ἀτο γιατί κ' ἔλεες μ' ἀτο; (ἀφοῦ τὸ ἔξευρες διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες;) Χαλδ. Ἀστοῦ ἐσκότωσεν ἀτον κ' ὑστερία ἐπουδμάνεψεν (μετενόησε) αὐτόθ. Ἀσσὸ κ' ἐκ'σες με καλὰ ἔπαθες (ἀφοῦ δὲν μὲ ἤκουσες κτλ.) αὐτόθ. Ἀστ' ἐπῆγα ἐδέβα κ' ὑστερία ἐντῶκεν 'ς σὸ νοῦ μ' νιό θὰ ἔλεγα (ἀφοῦ ἀνεχώρησα ἐνθυμήθην ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔλεγα) αὐτόθ. || Παροιμ.

Μ' ἔρχουσ'νε, σύντεκνε, κὶ ἀστ' ἔρῃθᾳ καλῶς ὥρισε (νὰ μὴν ἦρχεσο, σύντεκνε, ἀλλ' ἀφοῦ ἦρθες κτλ. Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς φιλοφρονος ὑποδοχῆς ἀνεπιθυμήτου ἐπισκέπτου) Χαλδ. γ) Ἐπειδὴ Καπ. (Οὐλαγ.): Πολὺ κοτῖα ἄπτο ἦτον (ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γέρον). 2) Ὄταν, ὁπότεν Καπ. (Φάρασ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστὰν ἔφτασεν ἀτον, ἐρώτεσεν ἀτον ποῦ πάει Ἀργυρόπ. Ἀστ' ἔρῃθᾳ ἐγκ' ἀτο (τὸ ἔφερα) Κοτύωρ. Ἀστοῦ πᾶς, δὸς μ' ἀ (δῶσε μοῦ το) αὐτόθ.

ἀποτόζωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοζώνω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτοζώνω. Συνών. ξεσκόνησμα.

ἀποτοζώνω Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τοζώνω.

Τινάσσω τι πρὸς καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐπειτόζωσα τὰ λώματα μ' Τραπ. Ἀποτόζωσο τὰ θέᾶ σ' ᾽Οφ. Συνών. ἀποτινάζω 2, ξεσκονίζω, τινάζω, ἀντίθ. τοζώνω.

ἀπότοιχος ὁ, Κύνθ. Μύκ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀπότ'χος Μύκ. ἀπότοιχο τό, Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τοῖχος.

1) Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῖχου μάλιστα ἀγροτικοῦ Κύνθ. Μύκ. Πάρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 2) Θέσις ὑπὲρ τοῖχον ἢ καὶ ἀλλαχοῦ προστατευτικὴ ἀπὸ βροχῆς Μύκ.: Ἐτσεῖ λοιπὸν τὸν ἡπιασε μὴ βροχὴ τσαὶ πάει 'ς ἕναν ἀπότοιχο τσαὶ στέτσειται ὡς ν' ἀποβρέξῃ (ἐκ παραμυθ.)

ἀποτοιχώνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοιχος.

Κρύπτομαι ὀπισθεν τοῖχου ἐνθ' ἄν.: Φύγε ἀποτοιχώσου Χίος Ὁ δεῖνα ἀποτοιχώθηκε - εἶναι ἀποτοιχωμένος αὐτόθ.

ἀποτόκι τό, ἀμάρτ. 'ποτόκι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Χάλκ. κ.ά. 'πουτόκ' Σάμ. 'ποτότιν Κύπρ. 'κοτότιν Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο. Ὁ τύπ. 'κοτότιν ἔχει τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἴσως κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κόττι.

1) Ἀπότοκο 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπιασε 'ποτόκι (ἐπὶ τοῦ συχνάζοντος εἰς ὠρισμένον μέρος) Ἀνδρίτσ. 2) Μέ-

